

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Платва три пъти въ седмицата
всѣми:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
шестъ месеци 12 лева ср.
три " " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

Сачко което се отдаде до вѣстника
подписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени пишема не се приематъ
Ръкописи назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки редъ при пръвѣ платъ 20 ст.
За " " " вторий " 10 ст.

Руссе. 13 Август 1884.

Върховниятъ судия е печатътъ; той е единственниятъ контролъ въ общественния ни животъ; като такъвъ, печатътъ е осъждакъ и ще съди да осъжда всички дѣла и дѣйствиа, които са извършени противъ волята и психикитъ народни интереси. Най-тувъ искаме да уважимъ и сега вѣкои противозаконни дѣйствиа, които, не са нашо друго, а една неизлечима рана, която отъ денъ на денъ зеда по голѣмъ размѣръ въ нашето тѣло — народътъ. Нѣма съмнение, че въ насъ вѣстниците отъ време на време сѣ са произнасяли противъ разни злоупотрѣблениа и кражди, които са оставали винаги неизсѣдвани. За удовлетворение обаче народното желание, нито единъ отъ причинателнитъ на крупните злоупотрѣблениа, не е до сега наказанъ за престъпнитъ си дѣйствиа, и всичко това иде да ни покаже не нашата неискренность, а нашата непослѣдователностъ въ дѣлата ни; грѣхъ, който подкопана всекидневво и то въ твърдѣ голѣмъ размѣръ спечаленото народво довѣрие. Ако вината е въ вѣколко личности, то защо, осъждаме массата като не изпълнител на закона? Защо упрекаваме народното челолюбие, когато ний сме виновните?! Прѣдъ видъ на тоя печаленъ и достоекъ за осъждане фактъ, неволно си явява въ обшество мисълъ за едно твърдѣ справѣливо запитване: може ли да се очаква единъ примѣренъ редъ въ стравата ни? Съвѣстно ще ни бѣде ако кажемъ, че въ насъ не ще има редъ, не ще има правда, не ще има законъ, койго да бѣде страшилще за всѣкого, а законитъ въ насъ не са друго освѣтъ една некуственна блѣскавостъ, койго за скоро време са изгубва отъ очитъ на всѣкого. Като пастиръ, народътъ пасе всички ни; той пасе всички мисли и ако той сѣ е замислявалъ неволно предъ нѣкои въпроси, не трѣбва да забравя правителството, че той всичко това е забравилъ и заличилъ отъ умътъ си и че неочакви справѣливо то рѣшение на въпроситъ.

Ако едно правителство има за цѣль да оправдае себе си предъ народътъ за исказанното къмъ него до вѣрне, ако едно правителство има за девиза да при способява на дѣло законитъ, на които то се счита пазителъ, въ всѣки случай такова правителство трѣбва да бѣде послѣдователно въ дѣйствиата си, като изпълнителна властъ. Питаме: гдѣ тая сила, която носи на себе си тежестъта и може да рѣшава всякаквъ родъ въпроси? Безъ всяко съмнѣние ще кажемъ, че тая сила е съдѣлицето — душата на народътъ.

Шестъ години са минаха и презъ насъ минаха много крупи и шедри обещания. Всяко ново министерство са явява предъ народътъ, съ обещание че то ще носи знамето на правдата, че свободата на народа ще бѣде гарантирана, че правата му ще бѣждѣ обезпечени и че всички въпроси, които са отнасятъ до народнитъ интереси, ще бѣждѣ рѣшени по единъ правилень редъ. Не искаме да правимъ изчисление на лицата, които са съставлявали до днесъ нашитъ министерски кабинети, нито навъ да указваме на грамадитъ имъ тѣлести обещания, съ които тѣ са придобивали своята слава отъ народътъ. — Всичко това е било единъ луксъ, койго са упражнявалъ до тогазъ, до когато са сполучи цѣльта, а отъ послѣ, дѣйствиата са представявали предъ обшество въ друга форма. Хранимъ народътъ съ наджда, че у насъ ще са поправятъ работитъ, ще са откриятъ направените злоупотрѣблениа и ще са прекратятъ за винаги, стига само да са снабди страната съ едно чисто народво правителство, по неуже ли до сега у насъ не е имало такова правителство, когато министритъ койго са представявали това правителство съставляватъ вече половинъ рота? До кога ще експлоатираме обшественното мнѣние съ подобни обещания? до кога ще са търпятъ вѣколко личности главни виновници, които са осѣдени позорно отъ обшественното мнѣние за кражба и злоупотрѣбление на държавни и обшественни пари?

Всѣкий Божий день у насъ сѣ назначаватъ специални комисии по изсѣдване на злоупотрѣблениа извършени отъ Държавни и обшественни служители, но до днесъ слава Богу не видѣхмъ нито единъ отъ тѣхъ осѣденъ за престѣпленieto си. Много случаи има, дѣто такивавто злоупотрѣбители сѣ са оправдавали отъ изсѣдователя, безъ да е видело дѣлото съдебните Врата.

Има и такива пакъ, които са осѣждани въ Окр. судища, а оправдавани отъ Апелациитъ. Такива случаи въ насъ до сега са били много, но и отъ сега очакваме да видимъ, да ли пакъ тая система ще се упражнява и тогава ще бѣдемъ въ правото си да се произнесе въ врѣху всички, които иматъ претенцията да са наричатъ защитници и исплнители на закона.

Напоследъкъ нѣкои отъ постояннитъ комисии въ княжеството сѣ са завзели съ провинциите смѣтитъ въ селскитъ общини; за тая цѣль са сѣ командировали члѣнозе отъ окр. съвети, на които правителството плаща само и само да преглѣдатъ общин. смѣтки, противъ които населението е кански провинциало. — Споредъ получените ни свѣдениа отъ нѣкои мѣста, резултатитъ отъ контролирането оправдава народното негодувание и злоупотрѣблениа сѣ изязаватъ въ крупни сумми. Злоупотрѣбителите вече били предадени на съдебните власти и послѣдните са произнесли както трѣбва, но да видимъ да ли и Върховните съдилища ще утвърдятъ рѣшениа та за тия съдилища? Какъ е за вѣрване, че Апелативния съдъ ще оправдае тѣхъ нехранимайковци; немимъ облекчи наложеното наказание, обетоятелство, което сѣ представя предъ населението съ лошъ впечатлѣние, и тогава нека сѣ не сърдимъ на народа, нека да разбере правителството, че тѣзи сѣ най-съществениите причини, дѣто фукарията, населението вѣрва никому, на даже и тогава комуто ще повѣри една сума срещу даждията си. Дѣйствиата на правителството, особно тия, койго сѣ отнасятъ по изсѣдване злоупотрѣблениа, са изложени из голѣма критика въ провинцията. — За да сѣ удовлетвори населението, не трѣбва да сѣ помилватъ хитницитъ, а за да сѣ даде значение, по голѣмъ ефектъ и вътрешна енергия на контролитъ комисии, непремѣнно правителството, а особно съдебните власти, трѣбва да не гледатъ презъ прѣсти на всичко това, а да приспособяватъ точно предписанитъ на закона, иначе негодуванието на населението ще сѣ умножава отъ една страна, а отъ друга ще сѣ дава възможностъ на злоупотрѣбителите да играятъ ролата си както щѣтъ; това е койго искахми да кажемъ за сега по тоя въпросъ, а другъ пътъ ний ще сѣ повърнемъ пакъ.

II За народнитъ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околнитъ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение)

Като се съставилъ тоя обвинителень актъ, казанитъ Габровски чорбаджии го най-напрѣдъ подписали, накарали и склонили и други 28 първенци Габровски граждани за да подвизятъ и тѣ тоя обвинителень актъ, но по тѣхното поддѣлване и измамване ужъ благодарителень адресъ къмъ Султана^{*)}, тѣй шото тоя обвинителень актъ е билъ подписанъ отъ 33, тѣй називаеми, Габровски чорбаджии^{*)}. Отъ тия 33 души само 6 мина знали същото обвинителено съдържание на акта, а останалитъ, както по горѣ сиомѣнахми, сѣ мисляше, че тоя актъ е билъ единъ благодарителень адресъ къмъ Султана. Освѣтъ учителитъ, биле навѣветени и обвинени още до 60 по развити младежи и други Габровски граждани, между които е билъ и единъ священникъ попъ Иванчо. Всичкитъ обвинени или наклѣветени сѣ били, съдѣдователно 72 души въ числото на които е било и училищното настоятелство състояще отъ слѣдующитъ лица: Иванчо Пенчовъ, Златинъ, Стоянчо попъ Цановъ, Якимъ Цанковъ и Цанко Дюсъ-Табановъ. Учителитъ-же на Габровската Гимназия обвинени и наклѣветени най-много сѣ били слѣдующитъ: Песторъ Марковъ, Андрей Маноловъ, Иванъ Поезевъ, Райчо Каролевъ, Стефанъ Зографски, братия Петръ и Цаню Гинчеви, Священникъ Василь, Димитръ отъ Врацѣ, Андонъ попъ Георгиевъ, Никола Сарановъ и Георгий Промковъ. Между другитъ лица сѣ били Стефанъ Хаджи Петровъ, Паскаль Хаджията, Христо Митевъ, Димитръ Денчевъ и пр. и пр. Най-главния же дѣецъ и двигателъ, за да обвинятъ особено попъ Иванчо и други по развити младежи, е билъ, споредъ най-точнитъ свѣдениа шо имаме, Пенчо Христовъ Селвиякъ, или както въобще сѣ го називали Габровцитъ „Калмукъ тъ“; той е билъ по

него врѣме кабузмаликъ или бирникъ въ Габрово, ималъ е съдѣдователно тѣсни сношения съ мѣстното тамошно правителство. Съ него заедно е дѣйствувалъ и тогавашния Габровски орманъ меймуру (лъбеничій) Хафжъ-ефенди; человекъ развратень въ висша стѣпень. Тоя Хафжъ-ефенди заедно съ Пенчо Калмука или Калмучето, мжчили и били най-немилоствиво злочеститъ затворници, особено попъ Иванчо и Якимъ Цанкова, които бѣднитъ отъ безчеловѣчното това бияне паднали въ несвѣтъ. Вообще може да се каже, споредъ точнитъ свѣдениа шо имаме, че Хафжъ-ефенди и Пенчо Калмукъ сѣ били всичко, и всичкото е било въ тѣхнитъ рѣци. Сграхъ и трѣпетъ бѣха се велѣли въ сърдцата на всичкитъ Габровски жители; нилой нѣзнаеше, даже не бѣше увѣренъ: какъ ще замржне, или какъ ще усжне? Всички се намираха въ едно тревожно и отчаянно положение и причинитъ на тия страхове бѣха, както и по горѣ се сиомѣна, Пенчо Калмукъ и Хафжъ-ефенди. За да настрѣхнатъ же още по вече Габровскитъ жители, Риза-бей яверина (адюгантъна) на Фазлъ-паша отиде заедно съ Хафжъ-ефенди да притрѣсватъ къшата на българскитъ жители Габровци за оръжие; по въ това имъ претрѣсване, тѣ се развозвиднаемъ образомъ подигравали сѣ злочеститъ имъ семейства. . . . Въ таковото едно трѣскаво тревожно врѣме за Габровскитъ жители, доброжелателнитъ имъ и благоволни (!!!) чорбаджии, подадоха горѣупоменатия обвинителень актъ сѣрѣцу учителитъ на Гимназията, имената на които по горѣ изложихме.

Вѣлѣствие на обвинителния тоя актъ, изловиха всичкитъ учители и ги заирѣха най-напрѣдъ въ затвора въ Габрово, а за да подпалшатъ още по вече всичкитъ злочести затворници въ Габровскитъ тъмници, донесли фаланга въ конака и цѣли единъ кола сурова тогиз, съ които да биятъ затворницитъ: за да се принудятъ да кажатъ (ако и лѣжливо и несправѣливо): 1) че тѣ дѣйствително сѣ земале участие въ възстанието и 2) да искажатъ и издадатъ и други хора, които сѣ били тоже вземали таковото участие. Исплнители на това зѣбреко дѣло е билъ Арабъ Чаушъ подъ безѣвѣстнитъ и немилоствиви заповѣди на Хафжъ-ефенди. Тѣй напри-мѣръ, шомъ тоя послѣдния мигни и носочи на нѣкого то взведжжъ го земать 5—6 баци-бозуци, които сѣ били отредени за да служатъ подъ вѣдомството на Арабъ чауша, — свалятъ ги на земята и грозния тоя екзекуторъ ги е най-немилоствиво билъ. Въ това врѣме Хафжъ-ефенди му е думалъ: да искаже нѣкого за комита, или пакъ че той самъ е билъ комита или, най-сетнѣ, е хортувалъ нѣщо противъ Султанътъ, или нѣговото правителство. За тая цѣль се ударили най-немилоствиво по 20—30, даже и до 50 соли по задницата на злочеститъ български затворници и мжченици. За доказателство же на тия безчеловѣчни и зѣбреки дѣла на Фазлъ-паша и на подчиненитъ му Хафжъ-ефенди, Арабъ-чаушъ и пр. ние привождаме, за примѣръ священника попъ Иванчо, койго биле наклѣветили, че той билъ излѣзвалъ съ момчетата край Габрово, които на 28 ий Априлий биле трѣгнали за въ Балкана и че той ги тамъ благожеловилъ. Той е билъ при това още наклѣветень, че ужъ „когато Арвантитъ баци-бозуци дошли отъ Тракия и влѣзвали въ Габрово; той (Попъ Иванчо) билъ казалъ на нѣкои Българи, да се въоружатъ и да ги отблѣснатъ. Тия каѣветнически обвинениа сѣрѣцу попъ Иванчо, ако и да не сѣ били истинни, но Пенчо Калмукъ и Хафжъ-ефенди ги засвидѣтелствували за истински; а за да принудатъ попъ Иванчо да се признае за виновень и че дѣйствително той е тѣй сторилъ и хортувалъ, споредъ както по-горѣ се упомяна: свалятъ злочестия тоя Български священникъ на земята, и до толкова немилоствиво го били съ соли, шото бѣдния, не е вижда се, вече можилъ да търпи, и отъ голѣмитъ болѣсти се е принудилъ да се признае за виновень въ горѣказанитъ обвинениа. Вѣлѣствие на това самопризнание на попъ Иванчо, докараха го тукъ въ Търново, осѣдиха го на смъртъ и тукъ го и убѣсеха.

(Слѣдва).

ПО ПОВОДЪ ВЪЗВАНИЕТО НА ЦАНКОВА.

Четохъ и азъ възванъето на Драганъ Цанкова,

*) Въ това ни увериха нѣкои отъ членозетъ-Българи на тогавашната Испитателна комисия.

По не срѣцнахъ въ него друго,
Освѣтъ игра нова.

По смисла са разбвара,
Че това възване
Е сѣкий братъ или сестра
Съ владишко посланье

Едно врѣме извѣстия
Българскій владика
Призоваваше народа
На борба велика.

Противъ сѣверната войска
И противъ орлитѣ,
„Брата“ ваши наричаше
Софтитѣ и моллитѣ.

И днесъ Цанковъ сѣщо върши
Съ своето възване
Мисли тъй, че има нѣкой
Вѣра да му хване.

По свѣта Балабановъ,
Свещовскій войвода,
Запретвалъ са енергично
Да хули народа.

„Радикали“ той нарѣче
Тѣзи либерали.
Който не сѣмъ кат’ него
Съ свѣста продади

Противъ тѣхъ той днесъ ратува,
Лъже, вѣрка, вика
Срѣщу тѣхъ вани народа
Кат’ овни владика.

„Държавата ни пропадна“
— Вика Драганъ Цанковъ, —
Като ѝ по горѣ отъ мене
Петко Каравеловъ.

„Каравеловъ е измѣнякъ“
Вика мнѣ святець
Безъ да помисли горкия,
Че самъ е дѣрътъ лъжець.

Искаме факти Драгане!
Не щемъ голи слова
Презираме кат’ тѣбѣ сражаръ
На вашитѣ права.

Конституцията смѣло
И мѣжки ужъ пази,
А самъ на петий Декемврий
Съ крака ѝмъ погази.

И днесъ са отправаши къмъ насъ
Съ възване, съ программа,
Безъ да знаещи, че сме сити
На твояга измама.

Ако имашъ нѣщо свое,
Мож’ да го развалиши,
А на свѣтвигя наша
Защо ти посѣгаши?

7-ий Августъ, 1884 год.

Българско.

ДОПИСКИ

София, 8 Августъ 1884 год.

На дневно питанье сега у насъ сѣмъ глумивитѣ окръжни писма на Цанкова до приятелитѣ му едномисленници. Нѣкой си се подсмиватъ съ този човѣкъ, а други го съжеляватъ, като мислятъ че наистина може да е такъвъ, за ка съвѣто бѣхъ го прогласиле въ Враца. „Срѣдецъ“ извѣсти, че Цанковъ ходилъ на аудиенция при Негово Высочество, като искаше съ това да покаже бог-зна какво нѣщо е Цанковъ, но този вѣстникъ забравилъ, че Господарѣтъ приема вѣлкой гражданитѣ, чиновникѣ, или бивши министри, който би пожелалъ да му се представи. Цанковъ се побавилъ при Княза, побезпокоилъ го доста и безъ да се е разбрало защо е отишълъ, що искалъ да каже и какво иска, както дошълъ, така си и отишълъ. Мнозина мис-

лятъ, че той е отишълъ да се оплаква отъ омражитѣ му ради сани, но, види се, че Цанковъ е забравилъ, че такива заешки туурднии вече не струватъ пари. И Цанковъ иска, какво едно време Бурмовъ съ своитѣ пихилети, да изиграе нѣкаква роля, но не ще му се удаде; ще му пресѣдне. Вѣчко се върши споредъ времената, споредъ обстоятелствата, а сега обстоятелствата сѣмъ съвсемъ други и, същевременно, Цанковъ вече трѣбва да си налѣга дрипелитѣ и да не лудува твърдѣ, защото за лудитѣ има и лудници. Дѣто ще си дере обуцата на-горѣ на-долу да прави политически интриги, много по добрѣ ще стори Цанковъ, да си отвори едно кафене и съ чибучката въ устата си, да си приказва и да се утѣшава съ дервинитѣ и лакентѣ, който го окръжаваша и който го хвърлиха въ това му положение. Понеже и Цанковъ въ нищо не е по доленъ отъ Бурмова, не ще ни дума, че и той трѣбва да се захвърли въ архивата на политическитѣ калпазани и да се презрѣ отъ вѣчка партия. И лажитѣ, и интригитѣ, иматъ край. Правителството е рѣшило вече да даде подъ смѣтъ Хаджиенова, за дѣто е взелъ неправедно 180 хиляди лева отъ хазната по своитѣ работи на пѣтицата, но да ли ще сполучи, да ли смѣдилцата ще осѣждѣтъ Хаджиенова, за това вѣчкии се сумѣва. Софийското градско общинско управление никакъ се не грижи, никакъ не помислюва за интереситѣ на гражданитѣ. То отчуждава мѣста, здания, — и гдѣто трѣбва и гдѣто не трѣбва, — но не мисли, че тия имоти трѣбва да се плацатъ отъ гражданитѣ, особено отъ тия, който иматъ имущества. Никакъвъ контролъ нѣма надъ това управление и странно е щото единъ день да не продаждѣт имотитѣ на гражданитѣ, за да исплатятъ дълга на града. Освѣтъ това работитѣ на хората никакъ се не глѣдатъ, или ако нѣкои се разглѣдватъ, то твърдѣ бавно. Благодарение на Цанкова, че снабди града съ персонала на сегашното Соф. град. общ. управление, който персоналъ е по лошава и отъ нѣкогашний на Хаджиенова. Вѣчкитѣ тукашни българитѣ трговци се оплакватъ, че въ военното министерство вѣкога се правятъ неприятствия, щото да се не приематъ българитѣ за доставчици на нуждий за войската материалъ. Чинило се що се чинило, доставката се давала вѣкога на чужденци евреи, макаръ българитѣ и да предлагали по малки цѣни, по сгодни условия. Не ли е жално като българскитѣ граждани се не оставятъ да се ползватъ въ такива случаи, а се оставятъ чуждоподданитѣ евреи, който никакви данъци не плацатъ на държавата, а само дохождатъ тука да се нанекалватъ пари и да си отиватъ, да носятъ паритѣ ни въ чужбина, тогава когато българскитѣ трговци, ако вземаха доставкитѣ и за държавата и за жителитѣ нѣщо да бѣде полезно?

Руссе, 7 Августа 1884 г.

Господинъ Редакторъ!

Въ предыдущей моей статьѣ, которой благоволили госедрство въ столбахъ вашей газеты отъ 21 Юли № 3, я общался разсчитаться вполне съ господиномъ памфлетистомъ, Пьрговымъ относительно публичныхъ клеветъ, брошенных на меня въ эксплуатированной книгѣ, доставленных мною ученикамъ по одному франку; изумления того же шугера: почему я учительствую еще до сих поръ въ мѣстной Реальной Гимназии: могу сообщить господамъ читателямъ слѣдующее:

И сказалъ довольно ясно, что не имѣю никакихъ полемикъ съ подобными личностями, какъ г-нъ Пьрговъ; я сказалъ, что имѣю дѣло съ общимъ мнѣніемъ, предъ которымъ я нравственно обязанъ опровергать все брошенныя на меня клеветы и интриги, которыми г-нъ Пьрговъ желаетъ услужить своему отечеству; но г-нъ Пьрговъ по неумѣию своему, и легкомысленными своими выходками, собственными только ему, является въ своей скудной газеткѣ, какъ волякъ въ овечьей шкурѣ; желая доказать, бѣднѣжно, что онъ не виноватъ въ клеветахъ, но его, ему известная душевная слабостители Злаемъ, г-нъ Пьрговъ, всехъ вашихъ сообщителей, знаемъ ихъ такъ подробно, что едва ли были въ состояніи узнать ихъ со врѣмени вашего тайнаго содружества съ ними.

Къ дѣлу! Разберемъ сперва мнимую эксплуатацию доставленія книгъ ученикамъ:

Утверждаю, что книги мнѣ доставлены прямо изъ Парижа, но черезъ Букурестскаго книгопродавца, известнаго Сочка и компания.

Причина подобнаго посредничества очень простая: я не книгопродавецъ, мой контрактъ съ Городскимъ Управленіемъ не обязываетъ меня быть таковымъ; если же я обременяю доставкою книгъ, то собственно для того, чтобы не терять времени въ преподаваніи, и не подвергаться критикѣ: что учитель французскаго языка не занимается своимъ предметомъ по немезіа книгъ. Не поступая такимъ образомъ, могу просидѣть цѣлый годъ въ классахъ безъ книгъ по слѣдующимъ причинамъ: Если бы наши ученики принесли бы стоимость книгъ въ одинъ опредѣленный день, я могъ бы выписать ихъ прямо изъ Парижа; но у насъ изъ сожалѣнія, не такъ.

Большая часть нашихъ учениковъ приноситъ деньги, спустя двухъ, трехъ и даже четырехъ недѣль: а нѣкоторые требуютъ даже книгъ безъ денегъ, потому что бѣдемъ и Городское Управленіе послѣ двухъ трехъ мѣсяцъ въ уплатаетъ стоимость полученныхъ ими книгъ. Откуда же взять мнѣ деньги, что бы выравнивать все сказанное: недостатки? Въ данномъ случаѣ, я долженъ обратиться къ сказанному, въ Букарестѣ книгопродавцу съ прозвѣю доставитъ мнѣ книги за 100 собранныхъ франковъ, потомъ раздѣливъ ихъ между учениками, собираемъ опять 100 франковъ и, выписываемъ другія и т. д. Часто случается даже, что беремъ деньги въ заемъ отъ господъ мѣстныхъ мѣняльщикоу, которымъ платимъ и проценты. Выписывая книги изъ Букареста, всегда г-нъ книгопродавецъ отвѣчаетъ мнѣ, что книги должны выписываться изъ Парижа, потому что не имѣть въ магазинѣ требующаго количества книгъ; а если и имѣть, то держать ихъ для мѣстной продажи; а для меня получаются прямо изъ Парижа, на мой адресъ или черезъ Букарестъ. Деньги, посылаемая мною за сказанныя книги, должны быть звонкою, золотомъ монетою; а я получаю отъ учениковъ мѣдныя или же старыя рубли. я тогда долженъ промѣнять ихъ на золото, промѣнъ которыхъ стоитъ также одинъ или 1½ процента, смотря по курсамъ; потомъ слѣдуютъ почтовые расходы. При ихъ полученіи платю какіе то неопредѣленные даже произвольныя тарифы Австрійской почты и Агенція параконства. Случается, что получаемъ фрахтъ черезъ почту, идемъ въ Агенцію трѣбовать нашихъ книгъ; но отвѣтъ всегда одинъ, что книги еще не получены. Ждемъ по неволѣ 5, 10, 15 дней, нѣтъ книгъ. Осирваемся въ Журжево или же въ Букарестъ искать наши книги, по сдѣланнымъ справкамъ и безпледнымъ розыскамъ, оказывается, что наши книги затасены, по какимъ-то судьбамъ, въ Одессу, Константинополь и даже въ Австралію.

Все эти поѣздки связавы съ денежными средствами. Спрашивается, кто долженъ уплатить мнѣ вѣтъ расходы? Я тогда принужденъ требовать отъ учениковъ по 30—40 стот. больше, что бы вырывать свои собственные деньги, которые взять въ займы отъ какого либо мѣняльщика. Книгопродавецъ Букарестскій тоже даромъ не занимается и онъ получаетъ какія нѣбудь проценты за свои труды и корреспонденцію. Послѣ всего вышесказаннаго, ясно всякому, что книга, стоимость которой по каталогу 1 фр 20, мнѣ обходится по 1 фр. 60 с. или больше.

Все сказанное мною, могу доказать оправдательными документами, сохраняющимися у насъ. (Полагая не г-ну Пьргову и его сообщателю). Вогъ г-да читатели, какъ набиваю карманы деньгами, эксплуатированными отъ учениковъ, по мнѣнію г-на Пьргова и его сотрудниковъ. Желательно было бы, чтобы г-нъ Пьрговъ интересовался узнать, сколько денегъ я теряю собственныхъ, сколько учениковъ не платили денегъ до этого дня за полученные книги. Подобныхъ вопросовъ г-нъ Пьрговъ не желаетъ знать. Видно, что желаетъ знать только то, что ему нужно для клеветы и личныхъ интересовъ. Пусть интересуется узнать сперва, что платилъ по 3—4 рубля за одну посылку книгъ отъ 3 хъ до 4 хъ килограммъ.

Не хочу распространяться дальше въ моихъ оправданіяхъ, потому что буду принужденъ раздражить Римскихъ гусей въ ихъ тицеславіи. Для меня довольно!

Желаеет же г-нъ Пърговъ узнать непременно истинно всего вышеизложеннаго, пусть заводитъ сиртаки по всемъ указаннымъ мѣстамъ, и тогда убѣдиться въ своемъ легковѣрїи и ноготѣ своихъ сообщителей. Впрочемъ, если фортуна осчастливитъ г-на Пъргова бытъ когда небудь (възвая памяти) выбраннмъ училищамъ на етотелемъ, пусть отчислятъ меня отъ учительскаго поста, и совѣтую ему передать меня суду за мнѣшныя злоупотребленїя. Съ радостью отступимъ ему нашъ учительскїи постъ и продажу книгу, и скажемъ ему чисто сердчно: разживайся батюшка, и пользуйся тѣмъ имуществомъ, которымъ я пользуюсь и пользовался въ теченїи трехъ лѣтъ.

Богъ удѣлялъ людямъ все надѣжашїе органы, чтобы пользовались свободно всеми пятью чувствами; въ къ сожалѣнїю, видишь человека съ глазами, но не видитъ; видишь его съ ушами, но не слышитъ и т. д. Этакїхъ людей мы называемъ автоматами (самодвижущїеся). Они не способны пользоваться одаренными Богомъ дарами, но движутся рессорами другихъ, вегетируютъ оршннмъ чужихъ жадностей; и такимъ образомъ стараются занимать почетное мѣсто въ обществѣ Vox Demı, vox populi: это старо латинское изреченїе навѣрно чуждо нашему суетному, вѣтрогонному памфлетисту. Народъ, тайнымъ своимъ, Богомъ вдохновеннымъ своимъ голосомъ, указываетъ ему другое поприще и даже другое мѣсто.

Вотъ фигура нашего автомата! Подобная фигура желаетъ знать, почему я не отчисленъ до сихъ поръ отъ учительскаго поста! Пусть посоветуется еще разъ съ своими корифеями и сателитами, они ему скажутъ, что интриги, сплетни, прислѣдованїя и зависть не побѣждаютъ; но остаются побѣжденными. Пословица говоритъ: Правдою свѣтъ пройдеши. Сїя по словица вворенена въ сердцѣ каждого честнаго Славянина, если нашъ Пърговъ желаетъ бытъ честнымъ Славяниномъ, пусть слѣдуетъ вѣрно этому наставленїю, тогда осуществится его доброжелательство своему отечеству.

Во врѣмя моего 20 ти лѣтнаго учительскаго поприща, и 20 мѣсячной мой службы въ Импер. Россїйской арміи во врѣмя послѣдней Русско-Турецкой войны, и никогда не прислуживался средствами, свойственными вамъ. Мой принципъ всегда былъ: основываться на своихъ способностяхъ, вѣрности въ исполненїи службъ и безпозорность моего поведения. Фаворитизмъ, инвентурици и заскательность удалены отъ моего самостоятельнаго характера. Эга тактика моей жизни превлекаетъ мнѣ ненависть, вражду и прислѣдованїе со стороны подобныхъ вамъ, личностей. Вотъ почему я учительствую, и честные люди оцѣнивають больше васъ мое достоинство. Больше ничего не излю съ вами и вашими сообщителями. Оставляю васъ суду публичнаго мнѣнїя. Желаю вамъ поправленїя умственного развитїя въ будущей планетѣ; потому что на земной планетѣ вы оказываетесь непоправимымъ субъектомъ.

Если желаете доказать, согласно вашему обѣщанїю, все мои недостатки, которые не рекомендуютъ меня бытъ учителемъ въ одной Реальной Гимназїи; мы ожидаемъ ихъ съ нетерпѣнїемъ, потому что тогда я буду въ состоянїи открытъ то, чего не могъ и не хотѣлъ открытъ до сихъ поръ. Тѣмъ лучше, мы тогда докажемъ почтенной публикѣ гнетъ, интриги, прислѣдованїе и даже звѣрскїи поступки претерпеваемыя мною со стороны людей вашей породы.

Варфоломей Робертосичъ.

Търново 8 Августъ 1884.

„Видѣла жабата, че ковайтъ бивола и ти виднала кракъ“.

Може би на мнозина отъ читателей на уважаемїи в. „Славянинъ“, да се зловиди, зацо така ежмъ почналъ, но то си има рѣба работа. Едничката причина, която ма е накарала, да захвана така е тѣзи: по овзи денъ имахъ честта, да видъ и прочета 1-й брой на в. „Комаръ“ на г-на Н. Живкова, който иска съ него да подържи известнїя Вратчанскїи свѣтїя и великомученикъ Драгана. Като прочетохъ този брой, дойде ма на умъ, да си припомнимъ горната поговорка, която папѣлно се навистина приспособява, защото ако жабата се ко веше като бивола, то и нїи всячки учени и не доучени, можехме да издаваме вѣстници сатерически, както е направилъ г-нъ Живковъ, който съ своето вѣстниче, иска да подпоава довѣрїето, което е ималъ и има Българскїи народъ къмъ сегашнїи министръ предѣдатель г-на Каравелова. Отъ всичко писано на г-на Живкова въ 1-й брой на „Комаръ“ излиза, че въ сегашно врѣме, най голѣмата сатира в смѣхъ, се естотъ, да се пишеть глупости съ окончанїе на *иже*. Мадемъ е така, то и азъ да порасмѣя читателитъ на в. „Славянинъ“, ще имъ кажа: *вардеще се братеще, защото се по лавеще вѣтроглаво глупеще, което писеще сатерическо вѣстническо, да угодеще Г-ну Цанковецу надналому министерещу и контролнщещу*. Е, гда

читатели това сатира ли е или какво? Да, ще каже г-нъ Живковъ сатира е, защото въ моята драма „Свѣтулка“, за да произвѣда смѣхъ, (кото не се изисква въ драмѣтѣ) азъ съмъ употребявалъ сегншъ тогншъ *иже* и *афара драголи*. Разбира се, че всякий здравомисляещъ не е на таково мнѣнїе.

Г-нъ Живковъ за да придаде по голѣма сатера на „Комаръ“ не го е срамъ, ами се осмѣлява да напада вроднїи поборникъ въ врѣме на войната и приврата, Д. Петкова, като го нарича: *чолакъ пехливанъ свиреще*. Имайте совѣтъ г-не, защото ако не бѣха този спорѣтъ тебе чолакъ пехливанъ и други поборници, не „Комаръ“, но дяволъ не можеше издава. Право ли е гда читатели, да издавамъ вѣстникъ и като не ми ежче куфалницата, що да пиша, да наричамъ поборникитъ и честнитъ хора *чолакъ пехливаносци*? Азъ мисля, че другъ не би се осмѣлявалъ да пише подобни глупости. Щеше да бжде смѣшно навистина, ако г-нъ Петковъ ходеше по хайдутлукъ или по друго и си изгубиле ржката; но не е смѣшно ни най малко г-не Живковъ да наричате единъ поборникъ и мъченикъ (не като твоя Цанковъ) чолакъ, защото той е билъ на балкана и изгубилъ ржката си, да ви спечали свобода, да пишете всевъзможни глупости както цо е вашя в „Комаръ“. Не ежмъ критикъ да искажа всякитъ недостатци на вѣстничето на г-на Живкова, па и да искахъ да пиша още за това не искахъ, защото както се говори тукъ наскоро ще стане въ г. Пльвенъ изложение на развитѣ произведениа и не ще бжде зѣлъ, ако г-нъ Живковъ испрате вѣстничето си тамъ, да се признаежтъ по компетентнитъ и му кажатъ: Г-нъ Живковъ не само че не може и не умѣе да издава сатерически в. „Комаръ“, но не може да издава и „Врѣмьоръ“, защото нѣма уста за пражень бобъ и вѣстникарството не е лжжца за неговитъ уста. Стѣга, защото умному мало довѣсть. „Комаръ“ ще трае, до гдѣ доляка повѣе, и ума на Живкова изцѣлее.

Н. Шаранѣвска.

с. Сръбарна (Силистренско) 9 Августъ 1884 г.

Г-ну Марину Д. Тихову

въ Силистра.

Подаренїи отъ Васъ вѣстн. „Комаръ“ 1-й и 2-й броеве получихъ. Благодарѣтъ ви гда! Да живѣятъ подобни народолюбци.

Но при все това г-не! Ний имаме да ви искажемъ съжаление че, подобни „Чапкънеки пачаври“ каквото туй „Вѣстниче“ не искахме да получаваме макаръ да биле тѣ и подарокъ.

„Краставїи конь отъ далечъ осеща чесалото“ казва българската пословицата, затова и вїи като усетихте че допълнителнитъ избори наближаватъ и за да би могли по лесно прекара кандидатитъ си, проводихте въ 10 села по едно год. теченїе отъ любимата си пачавра (освѣнъ въ селото Айдемиръ, защото те ни ти вѣртятъ опашка), тїи цото да би могли заглади миналитъ си стѣпки.

По вїи можете каза: че това не е цѣла истина. Добрѣ! Нека да се разяснимъ. Не ти ли еж Г. Чолаковъ когато са правяше пжтя за Силистра, ходяхте като люди отъ ява на нива и отъ овчаръ до овчаръ да агетирате, да не се избереи Ниделчу и Иванчу за предствители а, да са избереи г. Чолаковъ и Д. Цанковъ? Не ти ли си който остави писмо до кмѣта ни въ което го убеждаваше да кандрарисалъ населенїето да избере горнитъ лица за предствители? не е ли това съдържанїето на писмото ви?

г. Ено Недивъ.

въ с. Сръбарна

„Съ настоящето си писамъ честь имамъ да ви поздравя писмено. Моле ви съобразете ся съ днешното положение, помислете за кого ви говорихъ по преди и не ся отказвайте, защото отъ послѣ ще ся насалаждаватъ вашитъ неприятели. Гда! Вїи знайте твърдѣ отъ близо Ниделчу и Иванчу какви хора са, трѣбва ли да бждатъ избрани? Като имаме Министра Цанковъ и Г. Гено Чолаковъ, които можатъ въ ежкой случай да отговарятъ на вашитъ нужди. Вїи трѣбва да знаете (свнщ!?) Ниделчу че нїи ще си избереи Цанковъ и Чолаковъ (да ви ся чисгити). Моле ви (моли ся ако нѣмашъ работа) кандрарисайте селото и направете бюлетинитъ на всекой и чтомъ отидатъ да ги раздадете. Азъ са научавамъ че писарѣтъ играялъ рола, то вие докажете му че не е негова работа.“ — Е, Г-нъ Тихчевъ и за това имате ли да казвате нешто? Отъ това ви писмо не разумява ли са каква роль искате да играйте? На лжжата дѣното е плитко“ казва пословицата, та за това народа вече нѣма довѣрие като къмъ Васъ народолюбци г-не исках да се предава да го иде „Комаръ“ и неговитъ редакторъ, а ще ся повѣри само на своитъ здрави мисли, та за това ще ся избере хора достойни, а не предатели и изедници.

Прочее приемете си 2-та броеве отъ любимиятъ

ви „Комаръ“ който дай Боже да изеде тебе и всички твои единомисленници, и проводи 1 брой до редактора му да си обленя устата да не се смърси прѣвъ Богородичнитъ постъ, а второй брой задържи за себе, та когато си купишъ сирени да си завивашъ кашкавала въ него.

Да живѣи „Комаря“ колкото живя и въ наше село.

Ний отъ Сръбарненската община.

(Слѣдва подписитѣ).

Търново 8 Августъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Прочетохъ едно отворено писмо въ вашиятъ уважаемъ вѣстникъ, което се отнася къмъ мене.

Въ отговоръ на това отворено писмо, азъ имамъ да кажа на г. Даскалова, когато той споменува за моето писмо и какво му съмъ билъ писалъ миналата година, зацо той ме е изложилъ въ своето отворено писмо и своето, което той е пратилъ на настоятелството на Дружеството? Ако той нѣма копїе отъ него, то у насъ ежществува това писмо, което е плтно съ най-гнуснави неувни. Както вие, г-не редакторе така и вашитъ читатели, вѣрвамъ да еж се убѣдиле отъ неговото отворено писмо, че г. Даскаловъ знае само да цува. Лично не ми е познатъ той. Мойтъ отговоръ е първи за г. Даскалова и послѣденъ, азъ ни най-малко не бихъ са заелъ да отговорямъ и толкова на подобна личностъ, но принуденъ съмъ по разни причини.

Къмъ Г-да Акционеритъ на Книжарското Акционерно Дружество „Развитие“.

Паритъ, които са събрани отъ Васъ са намиратъ въ кассата на Дружеството, кассеринитъ е далъ поржчителство за 10 хиляди лева споредъ устава чл. 9. Само едно е жалко, че Дружеството по каприцията на една личностъ остава двѣ цѣли години въ застои и е направяла тази личностъ и нѣкой спѣнки, които азъ споредъ заблѣжка I отъ устава ще са мжца да удовлетвора и тогава ще публикувамъ подробно спѣнкитъ и самата личностъ, ако той днесъ и да е началникъ. До онова врѣме каквото и да са яви чрезъ печата ще счятамъ за излишно да отговарямъ.

Предѣдатель: К. Тулешковъ.

РАЗНИ

Изъ Пльвенъ получихме една дописка, придружена отъ едно обявление, което распрѣснналъ единъ ученикъ изъ градъ. Въ обявлението се изобличава г. Бръшляновъ училищ. инспекторъ, за едно немислимо дѣло. — Ние познаваме отблизо г. Бръшлянова, който макаръ и да е днесъ Цанковитъ и съмишленникъ на яланъ-либералитѣ, пакъ го почитаме, защото знаемъ, че той днесъ противъ съвѣстьта си съдѣйствува на онїя измѣнници, които искатъ да ни ограничатъ свободата. Обвинешнето, което искатъ да препишжтъ на г-на Бръшлянова, невѣрваме никой пжтъ, да е нито помислено отъ него, а не и извършено. Вижда се ученика е искалъ да си откъсти за нѣщо.

Най-сетнѣ „тайнитъ“ на Врачанскїи свѣтець излѣзоха на яве. Вчера е станалъ окончателнїи компромисъ мѣжду „лакеитъ“ отъ Цанковската фракция и „героитъ“ отъ окупалитъ консерватори, който се баткаше отъ толкова врѣме. Тѣ еж подписали едно съгласително, въ което се опредѣляло, направленїето, което ще държатъ противъ сегашното Народно правителство и противъ Народната либерална партия. Най-първомъ се е подписалъ Цанковъ а послѣ: Балабановъ, Грековъ, Помляновъ, Геровъ, Адженовъ, Стойчевъ, Молловъ, Сарановъ, Горбановъ и Македонски. Това съгласително не подписали Стояловъ и Минчо Цачевъ, тїи като неискали да иматъ работа съ хора като Цанковъ. Слѣдъ това вожкитъ се привгрѣщали и цѣлували по устата твърдѣ любезно. Народната партия е въ вѣсхищенїе отъ тая Цанковска постжпка, защото изъ ерѣдата ѝ се махвatz лекетата и всичко онова цо се е писало за Цанкова се оправдава. Да видиме какво ще каже на това „Срѣдецъ“?

Редакторитъ и главнїи списувачъ на „Срѣдецътъ“ е Македонски, Началникъ на отдѣленїето при Министерството на Правосѣдието, тїи като отжествува Сапуновъ

и няма кой да пува хамалски. Ще ли го държи и тър на още г. Министър на Правосъдието незнаемъ, защото грамно е и за Правителството да държи подобни хора на служба.

Компромисиянтъ рѣшил да си устрои, частна поща да имъ привося и разнося писмата из провинцията, отъ страхъ да не би както се правели тѣ въ време оно да отварятъ чужди писма, да сѣки и тѣхнитѣ сѣшото. Чудно ни се вижда, защо се божатъ тѣ за хора, когато всичкитѣ тѣхни чиновници си стоятъ на службицата както по Телеграфо пощенското управление така и по администрацията? Въ чисто Конституционно управление каквото сегашното, подобно нѣщо не се позволява и не може да бѣде. Това може да стане при управление, фалшиво, каквото бѣше Цанковското.

На 9-то г. г. Министритѣ биде поканени на обѣдъ у дворецътъ отъ Н. В. Князътъ, койго ги приелъ твърдѣ любезно.

Г. Д. Петковъ пристигналъ въ столицата, той щѣлъ да почне пакъ да издава „Свирка“, защото не можалъ да трае безобразията на компромиситѣ и да не изблячава подлостята имъ.

Извѣстия Тодоръ Икономовъ пакъ излѣга Цанкова и Сръдечаритѣ. Той имъ казалъ, за прѣснатия слухъ, че щѣлъ да земе служба отъ радикалитѣ е извъртенъ и „Сръдецъ“ излѣзе та каза, че това бало мѣжа. О баче сега излаза противното. Г въ Икономовъ е искалъ служба и му са дали. Той е назначенъ за префектателъ на вакучката комиссия въ Кюстендилъ и замѣна миналата недѣля.

Говори се, че редакторитѣ на вѣстницитѣ: „Марица, Народни гласъ, Съединение и Сѣшляо“ поискали отъ Др. Цанковъ, да имъ плати още за заслугитѣ, които му принесли дѣто го поддържали, въ противенъ случай, щѣли да го оставятъ на врага; Цанковъ имъ отговорила била, че ще се споразумѣе съ единомишленнитѣ и ще види да имъ даде нѣщичко. *Елбете* ще ви се даде, прибавилъ Цанковъ.

Скандалътъ, койго стана между владичитѣ Кирилъ, Константинъ и Селекия попъ се изравнилъ! Побиха се братията единъ другъ и попътъ ако и единъ противъ двама имъ се отстрамилъ. За да не отиде работата до сѣда, то побойницитѣ на „Божественото право“, проводили едного да убѣди Попа, да не доде до сѣда, а да иде при тѣхъ и да земе прошка за грѣхътъ, що сторилъ и тѣ щѣли да го опростаитѣ. Попътъ видѣлъ се въ чудо и най подиръ склонилъ да отиде и работата се изравнила; койго е битъ остана битъ. Зрителитѣ на тоя скандалъ увѣряватъ, че едина отъ Владичитѣ билъ хубавичко набитъ.

Изъ Габрово получихме една дописка, въ която се похвалява тамкашния Миротий сѣдия г. Пв. Пецовъ, за редовното му и последователно карание на работитѣ.

УЧЕНИКЪ свършилъ IV-ий классъ на Петро Павловската духовна семинария търси учителиско мѣсто. Нуждающитѣ са да са отнесатъ до:

Антонъ Стойчевъ въ с. Мусина (търн. окр.)

ВАРШАВСКИ ОБУЩА, мъжени, дамски и дѣтски отъ най-добра кожа и дълго траение, получи и продава Русскій магазинъ Пв. КАРЛОЕСКІЙ въ Варна.

ИЗВѢСТІЕ.

Квижарницата на П. С. Джамджева въ Търново има честь да обяви, че са туря подъ печатъ **Отечествовѣдение** за IV-то отдѣление съставено отъ Р. Радославова спорѣдъ новата программа отъ 14-ий Юний 1884 година.

Търново 8 Августъ 1884 г.

ОБЯВЛЕНИЕ.

На 4-ий Септемврий въ 8 часа сутрешята въ Русевския градски сѣвѣтъ, ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за доставяването на Русевската *№* 23 пѣша дружина слѣдующитѣ неща:

1-о 2500 ярда захло за постилки (юфяки) 103 шир.
2-о 64 мѣдни сѣдове (каравани) за ѣдене на войницитѣ, всяка по 2 оки.

3-о Дѣт нови каруци и поправка на 4 стари.

Залогъ, за изпълнение на всѣко едно отъ предприяята, се вноси по 70 лева.

Желаящитѣ да конкуриратъ трѣбва да се съобразятъ съ 6-ча. отъ закона за публичнитѣ търгове. Свѣдения за поемнитѣ условия могатъ да се получаватъ

Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

ежедневно, освѣтъ празничнитѣ дни въ канцеларията на Русевската дружина, сутрешята отъ 8 до 12, а послѣ обѣдъ отъ 3 до 6 1/2 часа.

Лагеръ при Русеве 14 Юний 1884 год.

Командиръ на дружината: Майоръ *Баронъ Гейндеръ*.
Дружиненъ ковчезникъ поручикъ *Стайковъ*.

ТЪРГОВИЯ КАНЦЕЛЯРСКИ ПОТРѢБНОСТИ

Н. Д. КАРАВЕЛОВА & С-іе
Русеве.

Препорѣчва на канцелариянтѣ както другитѣ свои канцеларски потребности тѣхъ и новитѣ челични пера, посвѣтени въ память на покойникътъ Любена Каравелова.

Българско Перо

Перото на **ЛЮБЕНА КАРАВЕЛОВА** е направено спорѣдъ една нова система. Това перо чрѣзъ своята голѣма еластича на дѣснитѣ върхъ, дава възможность на Писателя да пише бързо и изрядно. При почерка не е нужно натискание и за това е перото двойно трайно.

Оригинални Каравелови пера носятъ на себе си надписъ: „Перо Любена Каравелова“ а на капача отъ кутията — неговиятъ портретъ.

ИЗВѢСТІЕ:

Съ Настоящото си извѣствамъ на всичкитѣ приятели и познѣйници, че отъ 1-ий Январъ т. 1884 г. променихъ Адреса си: отъ Георги Ю. Ивановъ на Г. Кабакчиевъ (Бащинъ Прѣкоръ) и за напредъ ще си подписвамъ Кабакчиевъ.

г. Свищовъ 7-ий Августъ 1884 год.

ИЗВѢСТІЕ.

Извѣствамъ на гда обонатитѣ си, че книжката ми „Новъ Яремъ“, кидъ крайтъ на тая година, ще излѣзе на бѣлъ свѣтъ.

Троянъ 3-ий Августъ 1884 г.

С. Кизанджиевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Излиза отъ печатъ **Законъ Божий** за III и IV-то отдѣление съставилъ П. Шарачиевъ съгласно новата программа и одобренъ отъ Св. Синодъ. Издава книжарницата на Тодоровъ и Христовъ въ Търново съ съставителя.

Цѣна 80 стотинки.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписаниитѣ сѣмъ свършилъ пълна Семинария, желая да бѣде учителъ, което настоятелство се нуждае за такъвѣ, нека да се отнесе направо до мене въ Шуменъ, Шуменъ 6 Августъ 1884 г.

Стефанъ Пашмаковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Дипломирована акушерка свършила наука въ Киевскій Императорскій университетъ, практикувала въ г. Софя дѣтъ години като правителствена а по настоящемъ градска Акушерка въ г. Силистра, търси мѣсто, койго община се нуждае, да се отнесе за споразумѣние до мене най късно до 20 т. м. августъ.

Силистра 2 августъ 1884 год.

Хр. Храпова.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Имамъ честь да обявя на почитаемата публика, че отварямъ книгопродавница въ гр. Тутраканъ, затова умолявамъ всичкитѣ г. г. книжари да ми проводятъ отъ своитѣ както учебници, тѣхъ сѣшо и разни книги за прочетъ, най късно до 10-ий вдуций мѣцъ Августъ.

Стойността на книгитѣ ще исплащамъ на срокове. Тутраканъ 26 Юний 1884 год.

Съ почитание:

Парашкевъ Ивановъ.

Умолява се телеграфиста въ Ташкесенъ за напредъ да си не позволява да отвори и чете чужди вѣстникъ, нито да го задържа по два дни въ станцията, защото ще са отнесемъ до началството му и искаме наказанието му.

Редакц.

БИЛАНСЪ

НА

РУССЕВСКОТО БЛАГОДѢТЕЛНО ДРУЖЕСТВО „СЪЕДИНЕНИЕ“

отъ 10 октомври 1883 г. до 30 юний 1884 г.

ПРИХОДЪ.

РАСХОДЪ.

№ по рѣдъ	Наименование на прихода.	СУММА		№ по рѣдъ	Наименование на расхода.	СУММА	
		Лева	Ст.			Лева	Ст.
1	Остатъкъ отъ 1883 год. версени (батакъ) въ членовѣтъ приходо-расходна книга л. № 21	154	47	1	Отъ вѣто версени (батакъ) въ членовѣтъ приходо-расходна книга л. № 21	139	47
2	Отъ 1883 г. готови пари	374	47	2	Стененди и купени дрѣхи за ученицитѣ	610	20
3	« честитаванне именни дни	631	87 1/2	3	Расходъ за представенята	1558	10 1/2
4	« мѣсячни спомоществования	468	—	4	Покунки разни за Дружеството	315	80
5	« представенята	1923	—	5	За наемъ на Дружественното помещение	275	—
6	« мѣста безъ билети въ представенята	51	—		Обща сума расхода	2898	57 1/2
7	« продаване на дрѣвени материали	120	—	6	Дължници отъ спомоществования	264	—
8	« наеми за столове и др.	155	85		Готови пари въ касата	1018	59
9	« подариванне при заневащието на членове	37	—		Всичко	4181	16 1/2
10	« разлика отъ пари	10	50				
	Обща сума приходъ	3917	16 1/2				
11	Въѣсто приходъ отъ дължници за спомоществования	264	—				
	Всичко	4181	16 1/2				

Забѣл. Показанитѣ дългове на сума 139 л. 47 ст. сѣ предадени отъ бившитѣ Кассиери, за събиране отъ членовѣтъ, на които имената ще излъ се обнародватъ, за не внесениитѣ имъ до сега дългъ, ако и да имъ се писа нѣколко пѣти.

гр. Русеве, 30 Юний 1884 г.

На първообразното подписанъ: Кассиеръ *Н. Г. Данчевъ*.

Вѣрно съ първообразното, Дѣловодителъ: *Д. Друмевъ*.

Редакторъ издѣтель: *Т. Х. Стайчевъ*